κῆς εἰς τὰ παρὰ τῷ Λόρδῳ Ρόσβερη, ὑπουργῷ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς ἀνάσσης, διαβήματα αὐτῆς διὰ τοῦ ἐν Λονδίνῳ πρεσβευτοῦ κ. Βάδδιγκτων ἕνεκα τῆς συμφεροντοδιωκτικῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς ἐν τῇ μαύρῃ ἠπείρῳ, ὅπου ἡ μεγάλη Βρετανία πανδήμους ἀνέλαβεν ὑποχρεώσεις διὰ τῶν διακηρύξεων τοῦ προκατόχου τοῦ κ. Γλάδστωνος. Ἄχρις οὗ λοιπὸν ὑπάρξωσι πράγματα, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἡ Γερμανία κατώρθωσε νὰ προσελκύσηται τὴν Ρωσίαν, ὅτι αὕτη ἀπέστη πως τῆς ἀπὸ τοῦ 1875 πρὸς τὴν Γαλλίαν πολιτικῆς, ἧς τὸ ἐπιστέγασμα εἶναι ἡ ἐν Κροστάνδῃ συναδέλφωσις, ἀνάγκη νὰ δεικνύωνται οὐχὶ ἀσήμαντοι δισταγμοὶ περὶ πρακτικῶν ἀποτελεσμάτων τῶνθερμῶν προπόσεων τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, ἀναμνησθέντος τῶν πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ καὶ τὸν πατέρα φιλικῶν δεσμῶν τοῦ νῦν Τσάρου καὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'. Ὡς ἔχουσι νῦν τὰ γεγονότα, τὸ μόνον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τῶν περὶ διατηρήσεως τῆς εἰρήνης ἐλπίδων, καθ' ἃ διαπιστοῖ καὶ τὸ ὄργανον τοῦ ρώσου πρίγκηπος Μερτσέσκη, ὁ «Πολίτης».

Τοιαύτη ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν ἡ πολιτικὴ κατάστασις ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γλίσχρων τηλεγραφημάτων τοῦ πρακτορείου Κωνσταντινουπόλεως· ὑπὸ μερικὴν δὲ ἔποψιν ἔχομεν ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ τὴν περιφανῆ νίκην τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου ἐν τῷ ζητήματι τῶν μυστικῶν κεφαλαίων, καθ' ὃ ἡ κυβέρνησις ἐζήτησε ψῆφον ἐμπιστοσύνης καὶ ἔλαβεν αὐτὴν διὰ πλειονοψηφίας 221 ψήφων ἐκ 303 ψηφοφορούντων.

Ἐν δὲ τῇ Αὐστρίᾳ ἡ ἐξομάλισις τοῦ ζητήματος τῆς νομισματικῆς διαφορᾶς ἐξακολουθεῖ ἐμποιοῦσα εὐάρεστον ἐντύπωσιν καὶ τὰ κυριώτερα τῶν ὀργάνων τοῦ αὐστροουγγρικοῦ τύπου οὐ παύοντα ἰεξαίροντα τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἁρμοδίων ὑπουργῶν. Συνάμα ἡ κυβέρνησις τῆς Βιέννης ἔτυχεν ἱκανοποιήσεως ἐν τῷ ζητήματι τοῦ ἐν Παρισίοις πρεσβευτοῦ αὐτῆς κόμητος Χόγιος, ὃν ἕνιαι τῶν παρισιανῶν ἐφημερίδων ἐπειράθησαν νὰ παραστήσωσιν ὡς ἔνοχον εἰς τὸ σκάνδαλον τοῦ Παναμᾶ, αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας δηλώσαντος τῷ πρεσβευτῇ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσὴφ ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς δημοκρατίας σφόδρα λυπεῖται ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ ὀργάνων τινῶν τοῦ γαλλικοῦ τύπου.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῶν Χοχεντσόλερν τὸ σπουδαιότερον ἴσως γεγονὸς εἶναι οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου Μαργαρίτας καὶ αἱ τελεσθεῖσαι ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ αὐτοκράτορος. γεννηθέντος τῇ 15)27 ἰανουαρίου τοῦ 1859· ὡσαύτως ἀρκοῦσαν σπουδαιότητα κέκτηται καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἐργατῶν, καίτοι τὰ πράγματα βαίνουσιν ὁμαλῶς καὶ δὲν προκαλοῦσι τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ διατυπουμένας διαμαρτυρίας τῆς ἐργασίας ἐναντίον τῶν κεφαλαίων.

Ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ ὑπουργοὶ τῆς ἀνάσσης προπαρασκευάζονται διὰ τὴν σύνοδον τοῦ κοινοβουλίου, συνερχομένου ἐντὸς ἑβδομάδος καὶ προαλείφονται εἰς μεγάλην πάλην πρὸς τοὺς συντηρητικούς, δυναμένην νὰ λάβῃ σοβαρὰς πως διαστάσεις οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ ἰρλανδικοῦ ζητήματος, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Ἀφρικῇ πολιτείας, τῆς προκαλεσάσης τὰ εἰρημένα διαβήματα τοῦ παρὰ τῇ ἀνάσσῃ πρεσβευτοῦ τῆς Δημοκρατίας.

Ἐν Ρωσίᾳ σημαντικὸν γεγονὸς εἶναι ἡ παρουσία τοῦ ἐμίρου τῆς Βουχάρας, πρὸς ὃν παρετέθη καὶ αὐλικὸν δεῖπνον, παρακαθημένου καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Ἡ τοῦ ἀσιανοῦ τούτου ἡγεμόνος παρουσία ἐν Πετρουπόλει δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄμοιρος πολιτικῆς σπουδαιότητος, καθ' ἣν ὥραν τὰ ἐν Ἀφγανίᾳ ζητήματα κινδυνεύουσι νὰ λάβωσι καὶ αὖθις οὐχὶ εὐάρεστον τροπὴν καὶ νὰ προκαλέσωσι νέας δυσχερείας ἐν ταῖς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν σχέσεσι τῆς Ρωσίας. Τοῦτο τοσούτῳ μᾶλλον πιθανώτερον φαίνεται ὅσῳ ὁ ἐμίρης τῆς Ἀφγανίας φαίνεται διστάζων ἐν ταῖς διαπραγματεύσεσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς ἰνδικῆς κυβερνήσεως, ὅστις ἔμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Καβούλην καὶ νὰ συνεννοηθῇ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Παμείρου.

Ἐν Βελγίῳ πολὺν προκαλεῖ πάταγον τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου, ἀνακινηθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῇ ἀναθεωρήσει τοῦ συντάγματος. Ἡ Α. Μ. στερουμένη ἄρρενος γόνου, λαμβάνουσα δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀσθενοῦς τυγχάνει κράσεως καὶ ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ πρίγκηπος τῆς Φλανδρίας, ζητεῖ ὅπως δι' ἀποφάσεως τοῦ κοινοβουλίου διάδοχος ἀναδειχῇ ὁ γαμβὸς αὐτοῦ, ὁ αὐστριακὸς στρατηγὸς πρίγκηψ Φίλιππος τοῦ Σαξοκοβούργου.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ βουλὴ εὕρηται ἐν πλήρει ἐργασίᾳ ἐπίκειται δὲ ἡ συζήτησις τῶν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν σχετιζομένων νομοσχεδίων. Τὸ εὐάρεστον εἶναι ὅτι τὰ τοῦ βασιλείου οἰκονομικὰ δὲν προσέλαβον τὸν ἀποδιδόμενον αὐτοῖς χαρακτῆρα οὐδὲ διατελοῦσιν ἐν ταῖς παραμοναῖς προσλήψεως σοβαρᾶς φάσεως.

Ἐν Σερβίᾳ ἡ θρυλληθεῖσα ῥήμη περὶ συνδιαλλαγῆς Μιλάνου καὶ Ναθαλίας προκαλεῖ ἀρκοῦσαν ἐντύπωσιν, διότι ἡ ῥήμη, ἐπαληθεύουσα, δύναται νὰ λυπήσῃ πως τὴν Αὐστρίαν, ἅτε διανοουμένην ὅτι ὁ πρώην βασιλεύς, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπὲρ τῆς Ρωσίας τάσιν τῆς πλειονοψηφίας τῆς χώρας, θὰ μετέλθῃ πολιτείαν διάφορον ἐκείνης, ἣν μετῆλθεν ὅτε ἐν τῇ ἐξουσίᾳ διετέλει,καὶ ἐκτελεστὴν τῶν θελήσεων αὐτοῦ εἶχε τὸν κ. Γαρασανίν.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Σπουδαιοτάτην τε καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἀνακάλυψιν ἀνήγγειλε τὸ παρισινὸν *Figaro*, τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀρχαίας Ἡλιουπόλεως ἐν Αἰγύπτῳ, γενομένην κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς αἵτινες διεξάγονται ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Νείλου ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ δουκὸς Dino.

— Συγγράμματα παρὰ ξένων ἀφορῶντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐξεδόθησαν ἄρτι ἐν Ὀξφόρδῃ τῆς Ἀγγλίας Σημειώσεις ἐπὶ τῶν Ἠθικῶν Νικομαχείων τοῦ Ἀριστοτέλους (Notes of the Nichomachean Ethics of Aristote), ὑπὸ J. A. Stevart, ἐν Βοστόνῃ, Σύλλαβος ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς κλασικῆς φιλολογίας (Syllabus of the Histo-

ry of classical Philology), ὑπὸ A. Gudeman καὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου τὰ Ἀργοναυτικὰ (Apollonios de Rhodes. Les Argonautiques) κατὰ μετάφρασιν εἰς τὴν γαλλικήν, μετὰ σημειώσεων κριτικῶν, γεωγραφικῶν, ἱστορικῶν καὶ δύω πινάκων τῶν κυρίων ὀνομάτων, τοῦ H. de la Ville de Mirmont (Bordeau).

Σπουδαῖαι ἀληθῶς καὶ ἐνδιαφέρουσαι ἐγένοντο ἀνακοινώσεις κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 21 δεκεμβρίου τῆς ἐν Ἀθήναις Γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς. Ταύτας δὲ ἐποιήσαντο ὁ ἐν Ἰνσβρούκ, τῆς Αὐστρίας, παρεπιδημῶν δὲ ἐν Ἀθήναις, καθηγητὴς κ. E. Reisch περὶ τοῦ Ἡφαίστου τοῦ Ἀλκαμένους, ὁ κ. von Hiller περὶ ἐπιγραφῶν τῆς Ρόδου, ἐν αἷς μνημονεύονται καλλιτέχναι Ρόδιοι, καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Δαίρπφελδ περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουνον ἀνασκαφῶν.

— Ὁ *New-York Recozder* προτρέφει βράβετον 25.000 φράγκων τῇ κρατίστῃ συγγραφῇ περὶ τῶν αἰτίων καὶ τῆς ἀνελίξεως τῆς φθίσεως. Οἱ σοφοὶ καὶ ἰατροὶ τῶν δύω κόσμων προσκλήσθησαν νὰ μετάσχωσι τοῦ ἀγῶνος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 16 ἰανουαρίου.

Ἡ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἐκδηλωθεῖσα γενικὴ ὕψωσις τῶν χρεωγράφων ἀνεκόπη αἴφνης ἐκ τοῦ γνωστοῦ πολιτικοῦ ἐπεισοδίου, ὅπερ καίτοι ἄνευ σπουδαίας σημασίας θεωρούμενον, ἐξακολουθεῖ ὅμως σχολιαζόμενον ἐν τῷ Εὐρωπαϊκῷ τύπῳ καὶ προκαλοῦν συνεχεῖς ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις ἀνωμαλίας καὶ ἐπιζημίους τῶν χρεωγράφων διακυμάνσεις. Ἐκ τῶν ἡμετέρων τὸ Γενικὸν χρέος ἀνατιμηθὲν σταθερῶς μέχρις 23, 35)40, κατῆλθε προχθὲς μέχρις 23, 23, καὶ ἀνέλαβε μὲν αὐθημερὸν ἀνατιμηθὲν μέχρις 23, 32, ἀλλὰ χθὲς ἐπανῆλθεν αὖθις εἰς τὰ 23, 27. Ἀναλόγους διακυμάνσεις ὑπέστησαν αἱ ὁμολογίαι τῶν Σιδηροδρόμων Ῥωμυλίας, αἱ μετοχαὶ τοῦ Μονοπωλείου καὶ τὸ Ὀσμανιέ. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἄνευ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ἡ ὕψωσις ἤθελεν ἐξακολουθήσει καθ' ὅλην τὴν γραμμήν, καὶ σήμερον θὰ εἴχομεν νὰ σημειώσωμεν ὑψηλοτέρας τιμὰς τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἐπῆλθε τὸ λίαν ἐνθαρρυντικὸν τοῖς χρηματισταῖς θεωρούμενον γεγονός, ἡ ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς Τραπέζης ἐλάττωσις τοῦ τόκου τῆς προεξοφλήσεως ἀπὸ 3 εἰς 2 1)2 τοῖς 0)0. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη εἶναι ἀναγκαία συνέπεια τῆς ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς τραπέζαις ἐπισωρεύσεως διαθεσίμων κεφαλαίων, μὴ δυναμένων νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης πανταχοῦ καχεξίας τοῦ τε ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας. Ἐν πᾶσι τοῖς εὐρωπαϊκοῖς κράτεσι παρατηρεῖται ἡ κατάστασις αὕτη εἰς πολλὰς ἐμβάλλουσα μερίμνας τὰς διαφόρους κυβερνήσεις καὶ παρέχουσα ἀφορμὴν εἰς σπουδαίας τῶν οἰκονομολόγων μελέτας, προσπαθούντων νὰ ἐξηγήσωσι τοὺς λόγους, ὧν ἕνεκα ἡ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους παρατηρηθεῖσα ἐλάττωσις τῆς τε εἰσαγωγῆς καὶ τῆς ἐξαγωγῆς ἐπηκολούθησε μετὰ μείζονος ἐπιτάσεως καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ γνωστοποιήσωμεν ἐγκαίρως τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὰ ἐκ τῆς μελέτης τῶν σπουδαίων οἰκονομολόγων τῆς Εὐρώπης προκύψοντα συμπεράσματα, περιοριζόμεθα σήμερον νὰ σημειώσωμεν ὅτι καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην ὁ τραπεζιτικὸς τόκος ὑπῆρξε κατὰ τὸ 1892 κατώτερος ἢ κατὰ τὰ προηγούμενα τρία ἔτη, ἅτινα ὑπῆρξαν ἀξιοσημείωτα διὰ τὴν εὐθηνίαν τοῦ τόκου. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ παραθέτομεν συγκριτικὸν πίνακα τοῦ μέσου ὅρου τοῦ τόκου κατὰ τὰ τέσσαρα τελευταῖα ἔτη ἐν ταῖς κυριωτέραις ἐμπορικαῖς καὶ βιομηχανικαῖς πόλεσι τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν στατιστικὴν ὁ μέσος ὅρος τοῦ τόκου ἐν Λονδίνῳ ἦτο τὸ μὲν 1889 3,56, τὸ δὲ 1890 4,55 κατὰ δὲ τὸ 1891 3,35 καὶ κατὰ τὸ 1892 2,54. Ἐν δὲ Παρισίοις ἡ ἀναλογία ἦτο τὸ μὲν 1889 3,10, τὸ 1890 καὶ 1891 ἔμεινεν ἀμετάβλητος εἰς τὰ 3, καὶ κατὰ τὸ 1892 ἦτο 2,66. Ἐν Βιέννῃ ἡ ἀναλογία κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη ἦτο περὶ τὰ 4,50, ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ περὶ τὰ 5,50. Ἐν Βερολίνῳ ἦτο τὸ μὲν 1889 3,68, τὸ δὲ 1890 4,38, τὸ δὲ 1891 3,80 καὶ τὸ 1892 3,20. Ἐν Πετρουπόλει ἡ ἀναλογία κατὰ μὲν τὰ δύο πρῶτα ἔτη ἦτο 5,80, κατὰ δὲ τὰ δύο τελευταῖα 4,90. Ὁ ἀνώτερος ὅρος τοῦ τόκου παρατηρεῖται ἐν Βουκουρεστίῳ, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, (τὸ 1892) καθ' ὃ πλὴν τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου, ὁπότε ὁ τόκος ἦτο 5 0)0 κατὰ τοὺς ἄλλους ὀκτὼ μῆνας διετηρήθη ἀμετάβλητος 6 0)0. Ἐπίσης καὶ ἐν Ἱσπανίᾳ ὁ τόκος καθ' ὅλον τὸ λῆξαν ἔτος ἦτο 5 0)0. Περὶ τῆς Πορτογαλλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος δὲν γίνεται λόγος, καθ' ὅσον εὑρίσκονται εἰς ἐξαιρετικὰς οἰκονομικὰς περιστάσεις. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ συνήθης τραπεζιτικὸς τόκος διὰ τὰς προεξοφλήσεις ἦτο 7 0)0, ἀλλ' ἡ Αὐτοκρατορικὴ Ὀθωμανικὴ Τράπεζα ἐχορήγησε δάνεια καὶ μὲ μόνον 3 0)0 ἐπὶ ἐνεχειριάσει χρεωγράφων καὶ διὰ συντόμους προθεσμίας. Τὸ μέτρον τοῦτο τῆς Τραπέζης ἐνίσχυσε τὴν ἐπὶ τοῦ ὑψωμοῦ τῶν χρεωγράφων κερδοσκοπίαν, ἔδωκε δὲ ἀφορμὴν εἰς τὴν ἔκτακτον εὐθηνίαν τοῦ τόκου τῆς μεταφορᾶς (report) κατὰ τὰς δεκαπενθημέρους ἐκκαθαρίσεις τοῦ χρηματιστηρίου, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ εἴπωμεν καὶ ὅτι πῦξησε τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν.

Ἡ ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς Τραπέζαις ἐπισώρευσις τοσούτων διαθεσίμων κεφαλαίων ἀποδίδεται εἰς δύο κυριωτέρας αἰτίας, τήν, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, γενικὴν καχεξίαν καὶ στασιμότητα τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, καὶ τὴν ἐν τῇ κεντρικῇ καὶ τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ἄφθονον συγκομιδὴν τῶν σιτηρῶν, ἐξ οὗ ὀλίγα σχετικῶς ποσὰ ἐδαπανήθησαν πρὸς ἀγορὰν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὅτι δὲ ἡ ἐλάττωσις τοῦ τόκου τῆς προεξοφλήσεως δὲν εἶναι ποσῶς εὐάρεστος, ἀλλ' οὐδὲ συμφέρουσα, περὶ τούτου οὐδείς, νομίζομεν, δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ, διότι εἰς οὐδένα ἀπολύτως συμφέρει ἡ τοιαύτη προσφορὰ τῶν χρημάτων ἐπὶ γελοίῳ τόκῳ μέχρις 1 0)0 τὸ ἔτος. Οἱ κεφαλαιοῦχοι, οἱ τραπεζῖται δυσανασχετοῦσιν εὐλόγως, ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ χρησιμοποιήσωσιν ἐπωφελῶς τὰ κεφάλαια αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔμποροι καὶ οἱ βιομήχανοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσωσι κεφάλαια ἐπὶ βαρεῖ τόκῳ δυσανασχετοῦσι περισσότερον, καὶ θεωροῦσι δικαίως οἰκτροτέραν τὴν κατάστασιν αὐτῶν. Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι ἡ ἐλάττωσις τοῦ τόκου συντελεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς κερδοσκοπίας ἐν τοῖς χρηματιστη-